

PSPV: renovar per no canviar

La renovació s'ha convertit en la clau per als socialistes valencians, però mentre que tots s'atribueixen el dret a dirigir-la, diverses agrupacions locals pacten amb el PP per conservar poder i influència i el debat polític no acaba d'arribar.

El poder té molts efectes, entre ells el de maquillar les diferències i crear un aparent consens que estabilitza i dona tranquil·litat. Però és només aparent. Mentre mantenia el govern a la Generalitat valenciana i a bona part dels ajuntaments del país, el PSPV-PSOE aparentava ser una bassa d'oli on les veus que s'atreuen a fer cap comentari a la gestió del secretari general, Joan Lerma, o acabaven unint-se a les seues files, cas de Ciprià Císcar o Garcia Miralles, o queien escapçades sense pietat, cas de Rafael Blasco.

Però ara, el poder ha canviat de mans i la davallada en el compte corrent de càrrecs públics socialistes ha posat de manifest que la cohesió interna era, en molts casos, el fruit d'una comunitat d'interessos, que no de propostes ideològiques comunes ni de projectes de partit. La crisi ha eixit en els papers. Declaracions i documents que en altres temps haurien passat discretament per les dependències del partit per ser mirats i remirats ara van directament als mitjans de comunicació i fan pública i notòria la situació de crisi i divisió que travessa el partit. Els dirigents actuals, "l'aparell", i els qui aspiren a substituir-los, ho saben i tots volen apuntar-se el punt d'encapçalar la necessària "renovació". Mentrestant, molts regidors fan la seua i, sota l'excusa de pertànyer a un o altre corrent, segueixen polítiques personals amb interessos de dubtosa referència política.

Joan Lerma, secretari general del PSPV. El seu ferri control sobre el partit s'ha basat més en les adhesions personals que no en les línies ideològiques.

ARXIU / RAFA GIL

ARXIU / RAFA GIL

Joan Romero, vice-secretari general del PSPV, ha estat molt fidel a Lerma. Romero representa una tendència de canvi moderat que la fidelitat a Lerma pareix fer inviable per a molts, entre altres per a l'ex-alcalde d'Alacant Angel Luna.

José Suey és regidor pel PSOE a l'Ajuntament de Carlet (la Ribera Alta). Ell i dos regidors més del grup socialista decidiren desobeir les ordres del partit i pactar amb el Partit Popular per governar l'Ajuntament. Ara, Suey és el president de Caixa Carlet. Juan Bautista Renart, un altre dels regidors pactistes, ha obtingut un augment de sou de dos milions l'any en el seu càrrec de confiança en la Diputació Provincial de València, en mans del PP. Adolfo Utor és el cap del PSOE a l'Ajuntament de Dénia (la Marina Alta). Ell i un altre company han decidit donar suport al projecte dels grups municipals del PP i Gent de Dénia d'urbanitzar part del parc natural del Montgó. També ací han menyspreat les consignes acordades pel partit.

En ambdós casos, els socialistes podrien haver format pactes de govern amb els nacionalistes d'Unitat del Poble Valencià (UPV), però han preferit una altra política. La seua. No són comportaments aïllats. Francisco de Paula, secretari de l'agrupació local de Sant Joan (l'Alacantí), també és partidari de formar un pacte de govern amb el PP, encara que l'executiva comarcal no ho vulga. A més dels altres casos, Ontinyent, Tibi, Monòver, i Xixona són escenaris de pactes PP-PSOE que la direcció no ha autoritzat, però tampoc condemnat.

I la direcció? Joan Lerma, secretari general dels socialistes

valencians, ha estat callat durant molt de temps. Desconnectat de la realitat quotidiana del partit pel seu treball a Madrid com a ministre, Lerma va deixar la direcció en mans del seu lleial vice-secretari, Joan Romero.

Romero ha treballat de valent per tancar dissidències i establir punts de diàleg entre les diferents faccions, però s'ha trobat amb un panorama molt més negre del que esperava. El nombre d'agrupacions locals que campen a la seua no para de créixer i el misatge polític del partit ha quedat tan descafeïnat després de quinze anys de poder que no serveix per cridar ningú a l'ordre. Lerma, que ara és senador i ha manifestat que tindrà temps per dedicar-se al partit, ha començat a posar ordre tímidament seguint les ins-

truccions de Romero. Dijous passat, en una crispada comissió executiva, Lerma va optar per expedientar els regidors indisciplinats de Dénia. Va evitar així la dimissió d'Antonio Mira Perceval, president de la diputació d'Alacant en l'època daurada del socialisme i actualment secretari de política institucional i màxim responsable de la comarca de l'Alacantí. Mira Perceval va dir que abandonaria els seus càrrecs si no s'expedientaven els regidors de disciplina feble.

La decisió del secretari general dels socialistes valencians representa, per primera vegada, una tímida presa de posició. Lerma pareix haver-se alineat així amb "l'aparell renovador", encapçalat per Romero, enfront de l'"aparell dur", representat per Pérez Ferré, secretari d'organització, però la sospita que l'expedient acabarà en no res planteja dubtes sobre la veritable ubicació del màxim responsable dels socialistes valencians.

Conscient que el moment és ben delicat, Lerma ha assegurat que ell serà el director de la renovació. Diverses agrupacions li ho demanen. La comarca de la Vega Baixa, que ha castigat el seu secretari general pels resultats electorals retirant-li la confiança, o la ciutat de Castelló, que ha fet el mateix amb el seu responsable, volen l'orientació de Lerma, però hi ha qui no creu possible que qui ha controlat fèrriament el partit durant anys i anys siga capaç de renovar-lo. De fet, la sospita que Lerma vol fidelitats personals però no farà res per reforçar la coherència ideològica del partit plana al damunt de molts socialistes.

Per exemple, Àngel Luna, antic alcalde socialista d'Alacant, que ha dimisit el seu càrrec de regidor a l'Ajuntament, on era el portaveu del grup socialista, i ha decidit abandonar totes les seues responsabilitats. Per a Luna, "Lerma té por d'equivocar-se" i per això no iniciarà mai un procés real de canvi. Segons Luna, Romero és qui realment pot encapçalar-lo però la seua fidelitat a Ler-

La sospita que Lerma vol fidelitats però no farà res per reforçar la coherència ideològica, plana en la ment de molts socialistes.

ARXIU / RAFA GIL

ma li ho impedeix en la pràctica. Però, i sobretot, al marge dels noms, Luna afirma amb claredat que el PSPV està pagant amb la crisi la seua falta de debat intern i de reflexió.

Pérez Ferré, tot i aparèixer enquadrat en la línia continuista i haver estat un dels causants de la retirada de Luna, li dona públicament la raó. Per al secretari d'organització, el procés que viu el partit és "lògic" en un grup polític que ha sacrificat la vida de partit per a donar suport a les institucions que dominava. Pérez Ferré fa així seu el discurs de renovació i aposta per democratitzar l'elecció dels càrrecs del partit, limitar-ne l'acumulació i fer real la federalització del partit que ara és purament nominal. Però malgrat aquestes declaracions, Pérez Ferré, va fer tot el possible perquè els regidors d'escols de Dénia foren únicament "advertits". Tot un gest sobre els límits reals del seu particular concepte de "renovació".

El retorn d'Asunción. Els únics, però, que han fet públiques aquestes intencions a través d'un document anomenat "Treballadors de la il·lusió" han estat els seguidors d'Antoni Asunción. Francesc Baixauli, alcalde de Silla (l'Horta Sud), ha estat l'encarregat de redactar-lo i fer-lo públic. El document fa una reflexió sobre la pèrdua de la capacitat del PSPV-PSOE d'il·lusionar el votant i sobre la necessitat d'aprofundir en la democratització interna i la valencianització del partit com a pilars del redreçament.

En la valencianització, els seus redactors van més enllà de la mera proposta formal i aposten per una fusió a "termini mitjà" amb la UPV. Els nacionalistes, que no volen ni parlar-ne, han posat de manifest la incongruència entre la política real dels socialistes, mostrada a través dels pactes municipals amb el PP, i el missatge pregonat.

En el si del partit, la reaparició d'Asunción, que ha reiterat que no aspira a ocupar cap lloc per-

sonal en el nou procés, no ha estat rebuda amb indiferència. L'agrupació d'Ontinyent (la Vall d'Albaida), que va saludar amb entusiasme el document, va rebre un sever correctiu de la direcció que a punt estigué de dissoldre-la sense fer cas als estatuts interns, mentre que a Torrent (l'Horta Sud), bona part dels militants han adreçat missatges contra Asunción i Baixauli, tot invitant-los a abandonar el partit. Asunción, caute, no ha volgut llançar encara cap atac frontal contra Lerma. S'ha limitat a col·locar opinions en els diaris i a fer algunes visites a col·lectius locals. Mentrestant, va llançar la idea que l'ex-ministra de cultura, Carme Alborch, podria ser una bona candidata per a encapçalar la llista socialista a les pròximes elec-

Potser, el control de la direcció del partit sobre les agrupacions locals ja no serà suficient per aturar el desig de poder de moltes.

cions autonòmiques. Alborch ha callat.

En el rerefons del debat hi ha la consciència que el partit s'ha esgotat en el control institucional i que no té un missatge que oferir. Baixauli parla en el seu document d'una evidència que fins ara s'havia negligit: com pot un partit que es diu federal celebrar el seu congrés després d'haver anat al congrés estatal? És evident que seguint l'ordre actual que invita a reunir-se a Madrid abans de concentrar-se al País Valencià, els congressos "federal" només serveixen per llegir la cartilla preparada des de la seu del carrer Ferraz de Madrid.

Tant els renovadors d'Asunción, com els també renovadors

de Romero-Lerma i, ara també renovadors, de l'aparell de Pérez Ferré aposten per invertir el procés i realitzar primer les assemblees locals, després les comarcals, i anar des d'ací el congrés federal i, amb propostes pròpies, a l'estatal. Tothom està d'acord però ningú no hi fa res. Les guerres intestines dirigides per tal d'alinear regidors amb els uns o els altres no passen de baralles de noms amb un fons cada vegada més boirós.

On es col·loca en aquest trencaclosques una persona tan determinant com Ciprià Císcar? A Madrid. El secretari d'organització del PSOE no s'ha deixat caure pel PSPV de fa mesos i no sembla que ho faça ara que ha guanyat noves responsabilitats en el grup parlamentari socialista al congrés dels diputats.

Els pròxims mesos seran decisius. L'exemple de Dénia i de Carlet podria continuar si l'executiva no actua amb decisió, però, potser, el control de la direcció del partit sobre les agrupacions locals ja no serà suficient per aturar la irrefrenable necessitat de poder que moltes manifesten. I la línia ideològica? Això després, potser.

Jordi Sebastià

Antoni Asunción acaba de tornar a l'escena política valenciana. La seua actuació és ben discreta i mesurada, però és evident que inquieta la direcció del partit.